

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

2. De potestate, & officio Delegati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

bens jurisdictionem delegatam careat potestate exequendi, habens verò mandatum potest exequi sententiam; adeoque confunduntur *Judicem Delegatum & Datum*. Sed reclamant plerique Civilistæ cum Struv. *Exercit. 4. tit. 44.* & contendunt, *Judicem Delegatum à Dato* differre per hoc, quòd Datus, sicut Pedaneus, nullam habeat jurisdictionem, sed meram notionem, & fallum esse ajunt, quòd Delegatus nequeat exequi suam sententiam, per c. 7. 9. *de i. ult. ff. de Offic. ej. c. 1.*

Dico 6. *Jurisdictio Ordinaria* obtinetur vel ab ipsa Lege, vel à supremo Principe, aut ab illo, cui supremus Princeps dedit potestatem erigendi tribunalia & constituendi Magistratus, vel ex *Præscriptione*, vel ex *Consuetudine*, vel etiam ex *Successione*. *Jurisdictio autem Delegata* acquiritur vel à Jure, vel ab homine, potestatem delegandi habente, sive sit supremus Princeps, sive inferior Jux. *Jurisdictio ordinariæ* acquirendæ 5. modi allegati delumuntur ex *Trid. S. 24. c. 6. de Ref. c. 6. de Majorit. c. 18. de Præscript. c. 13. de Off. Jud. Ord. lib. 1. Feud. c. 8. cum c. 6. de Voto*. Duo modi verò, quibus obtinetur *Jurisdictio Delegata*, ex *Trid. S. 5. c. 2. §. 5. c. 2. de Ref. §. 1. ff. de Jurisd.* In dubio autem, an Lex, vel Princeps voluerit conferre jurisdictionem ordinariam vel delegatam, præsumitur contulisse ordinariam, nisi adjiciatur clausula, delegationem denotans, v. g. *procedant auctoritate nostra, auctoritate Apostolica, auctoritate delegata*, nulla admittitur exceptio, *appellatione remota* &c. Dixi. an Lex & Princeps, nam inferiores Magistratus nequeunt conferre jurisdictionem Ordinariam, eò quòd erigere Tribunalia, Officia, & Magistratus novos creare non possint sine supremi Principis vel Legis concessione. Concessum autem in *Statu Ecclesiastico* est à Papa Majoribus Ecclesiæ Prælati, nempe Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis, ut in suis Provinciis & Diocessibus officia publica & Judices sibi subordinatos cum ordinaria jurisdictione constituere possint: in *Statu autem Politico* idem ab Imperatore concessum est Statibus & Proceribus Imperii, ut nempe & illi valeant dicasteria excitare, Magistratus constituere, & in suis territorii Judices, quibus competat jurisdictione ratione officii ad id constituti, ac ordinare tribunalia, cujusmodi duo plerumque sunt, *Concellaria*, & *Camera: die Cansley / und das Hoff- oder Landt-Gericht*.

Dico 7. Imperium est jurisdictione, quæ principaliter exercetur per jussionem & coercitionem. Est duplex, merum & mixtum. *Merum Imperium* est potestas gladii ad animadvertendum in facinorosos. *l. 3. ff. de Jurid. à Practicis Jurisdictio Alta* vocatur, vel *Judicium Sanguinis*, *Hoch Obrigkeit / Blut-Gericht. Mixtum*, quod à Modernis appellatur *Jurisdictio Bassa*, vel *Vogtei, Nieder-Gerichtbarkeit / Vogtenliche / oder Hofmarths-Gerechtigkeit* est imperium conjunctum cum jurisdictione simplici, consistens principaliter vel in jussione, vel in coercitione, in ordine ad causas Civiles dirimendas. Actus *Meri Imperii* à Molin. d. 6. enumerantur.

Lib. I. R. P. F. b. l. e. r.

merantur sex, ab aliis pauciores: in primo gradu constituunt potestatem ferendi leges Universales, congregandi Concilia & Comitia Generalia, indicendi & inferendi bellum, cognoscendi causas remota appellatione, imponendi tributa, exigendi vectigalia, cudendi monetas, & faciendi ea, quæ vocari solent *Regalia*: atque idem gradus vocatur Imperium Maximū, ac per se solis supremis Principibus competit, quamvis aliqua ex iis per feudum, vel per privilegium soleant concedi etiam inferioribus. Reliqui gradus spectant ad *Justiciam Vindictivam*, & causas Criminales tantum concernunt, quos recentiores Legistæ solent ad tres reducere. In 1. ponunt potestatem plectendi in vita naturali adimenda. In 2. potestatem adimendi vitam civilem per Bannum Imperialem, deportationem &c. In 3. potestatem puniendi in fama, bonis fortunæ, & corpore, citra mortem tamen. Actus *Imperii Mixti* versantur circa causas Civiles, vel Criminales quidem, sed Civiliter intentatas; ejus primum gradum constituit potestas transferendi Episcopos, uniendi & dividendi Episcopatus, unam Ecclesiam Cathedrali subijciendi alteri, legitimandi illegitimè natos, restituendi famam infamibus infamiam Juris, revocandi sententiam, quæ transiit in rem judicatam, concedendi executionem sententiæ posthabita appellatione &c. Atque isti actus relevantur per se supremo Principi. In secundo gradu ponitur potestas coercendi carcerē, vel poenā pecuniariā principaliter in bonum Partis, puniendi leviora delicta, v. g. injurias verbales & reales, *Schmach Wort / stossen / fragen / Schlägeren* furta parva, alicubi etiam fornicationes &c. Attendenda est consuetudo locorum (nam de Jure causæ, quæ tractantur Criminaliter, spectant ad jurisdictionem Altam) dein potestas inspiciendi ac determinandi pondera, mensuras, visitandi molendina, hospitia &c. sed ex praxi potius, quam de Jure, item restituendi in integrum, dandi Tutorem vel Curatorem &c. Ex dictis patet. Imperium Merum respicere utilitatem publicam, & Imperium Mixtum utilitatem privatorum.

De Potestate & Officio Judicis Delegati.

Sciendum, potestatem & officium, licet subinde confundantur, discrepare inter se. 1. quòd per potestatem denotetur, quid possit, & per officium, quid debeat facere Jux. Delegatus vi suæ commissionis, vel delegationis. 2. quòd potestas dicat actum primum seu potentiam, officium verò actum secundum seu exercitium actuale.

Dico 1. Potestas Delegati est tanta, quantum sonat mandatum, quo constituitur. Ratio, quia Delegatus gerit vices Delegantis, qui non omnem suam potestatem committit alteri, sed ampliorem & principalem sibi reservat, nec suam ei communicat, sed distinctam, licet suæ subordinatam. *l. ult. ff. de Jurisdic.* consequenter tantum poterit Delegatus, quantum ei concesserit Delegans.

§ 2

Dico

12 Dico 2. Delegatus vi suæ delegationis potest omnia, sine quibus causa sibi commissæ expediri nequit, etiam si in mandato delegationis expressa non sint. c. 5. 7. h. t. Quod etiam verum est de Subdelegato. c. 29. eod. Concordat l. 2. ff. de Jurisd. l. ult. ff. de Offic. ejus &c. cui enim committitur executio finis, etiam accessoria censentur commissæ, ne commissio sit inefficax. Nec obstat, quod jurisdictio delegata aliàs sit stricti juris, & ideo non extendenda ad non expressam in Mandato. c. 32. § 40. h. t. nam ea, sine quibus commissio careret viribus, satis expressa creduntur. Unde in specie potest 1. citare Partes litigantes, & contumaciter non comparantibus infligere poenam à Jure definitam, vel, si definita non sit, arbitrariam. 2. removere obstacula, & impediētes coërcere, etiam per Censuras, si sit Delegatus Papæ; quamquam si se opponat Episcopus, non statim, nec facile ad has descendere debeat, sed prius interdicare ab ingressu Ecclesiæ &c. c. 11. h. t. 3. admittere transactionem inter partes. 4. spoliatum mittere in possessionem bonorum. 5. assumere officiales necessarios &c.

13 Dico 3. Delegatus, etiam non supremi Principis, potest probabilius exequi suam sententiam per suos Ministros, nec tenetur executionem relinquere deleganti, vel demandare, v. g. Judici Ordinario talis loci. Ita Molin. d. 26. n. 5. Abb. & alii contra Imol. Bartolum &c. quia in commissione absoluta censentur omnia esse commissæ, donec causa plenè expediatur usque ad ultimum effectum. Textus c. 4. de for. comp. § l. 15. ff. de Re Jud. qui allegantur in contrarium, accipiendi sunt vel de arbitris, vel de iis Judicibus, quibus tantum simplex committitur notio, uti Pedaneis, vel quibus specialiter cum reservatione executionis demandata est decisio causæ. Dixi 1. etiam non supremi Principis, quod enim huius delegatus possit exequi, si velit, clarum est ex c. 7. § 26. h. t. ubi ad executionem integer annus ei conceditur. 2. sententiam, saltem si ea non sit irrita, vel notoriè injusta; nam sententiam certò nullam, aut notoriè injustam (præsertim si innocens fuisset condemnatus ad mortem vel mutilationem) nec ipse potest exequi, nec ad id tenetur Judex Ordinarius, vel alius, cui demandat Delegatus executionem, per c. 5. de sent. § re jud. quamvis penes hunc sit obligatio exequendi sententiam, certò quidem injustam, non tamen certò irritam, modò non agatur de vita & membris innocentis. c. 28. § quia verò h. t. cum inferioribus, qualis est respectu delegati Papalis etiam Episcopus, non permittum sit judicare de sententiis majorum. Cæterum executor, cui committitur mera executio, non debet esse præditus ulla jurisditione, cum sit purum instrumentum delegati.

Dico 4. Delegatus ad causam particularem, non summi Principis, regulariter non potest subdelegare, seu potestatem sibi commissam iterum committere alteri. c. 62. in fine de appell. l. 5. C. de Judic. l. 5. ff. de Jurisd. Ratio, quia delegatus non habet plus potestatis, quam ipsi commissum sit: sed regulariter non potestas

delegandi iterum, sed facultas exercendi jurisditionem ei committitur: ergo. Dixi 1. non summi Principis: delegato enim Principis propter eminentiam delegantis utroque Jure concessum est subdelegare. c. fin. h. t. c. 62. § l. 5. de Judic. cit. nisi nimirum Princeps specialiter elegerit personam delegati, aut nisi demandasset solam executionem vel certum ministerium. c. fin. cit. aut nisi expresse prohiberet ulteriorem commissionem, addendo v. g. hanc clausulam; per te ipsum, vel: personaliter exequaris hoc mandatum. 2. ad causam particularem, unam vel plures; nam Delegatus ad universitatem causarum subdelegare permittitur juxta communem cum gl. in l. 12. ff. de Off. Procons. quia saltem ex consuetudine censetur habere jurisditionem quasi ordinariam; non tamen potest totam universitatem, seu omnem suam potestatem, sine speciali consensu delegantis in alterum transferre; id enim non esset subdelegare, sed sua potestate ac munere penitus se abdicare, quod nequidem Judex Ordinarius sine consensu Principis vel Reipublicæ potest, per l. 20. junct. gl. ff. de Off. Pres. Pariter suam potestatem absolviendi à casibus Papæ reservatis generaliter sibi ex speciali privilegio concessam, aut similem facultatem, aliis ex parte committere non possunt, quamvis tales sint quasi Delegati ad universitatem causarum; quia nec ex Jure, nec ex consuetudine æquiparantur Judicibus Ordinariis, sed habere censentur merum usum & exercitium jurisditionis sibi indultæ. 3. Regulariter; nam omnis delegatus, etiam ad causam particularem, potest aliquem talis causæ articulum, vel actum jurisditionis, v. g. examen testium, & multò magis actum non jurisditionalem, ut est nudum ministerium, vel mera executio, alteri demandare. c. 27. h. t. & hoc est dare Judicem juxta modum loquendi Juris. l. 12. ff. de Judic. Dein potest omnis delegatus subdelegare, quando id ei à delegante vel expresse vel tacite permittitur; tunc enim non tam suo, quam delegantis nomine, delegat. Denique si quis sit condelegatus cum aliis, vices suas vel alteri condelegato, vel aliis committere non prohibetur. c. 6. h. t. nisi in mandato reperitur similis clausula: si omnes (delegati) adesse nequiverint, vel noluerint, alter vel reliqui nihilominus procedant; tunc enim videtur condelegato adempta potestas subdelegandi, vel saltem alter condelegatus non tenetur admittere subdelegatum extraneum.

Oppones 1. Judex incertus dari non potest. l. 10. de Refr. sed si delegatus posset subdelegare, delegans daret Judicem incertum, quia nesciret, quem sibi substituturus esset delegatus. 2. potestas delegandi specialiter est concessa Judicibus Ordinariis. l. 5. ff. de Jurisd. sed quæ specialis concessionis sunt, non possunt transferri in alios jurisditione mandata. l. 1. ff. de Offic. ejus, cui. pr. ergo. R. ad 1. retorquendo imprimis in delegato supremi Principis, in condelegato, & in delegato ad universitatem causarum, quos subdelegandi potestate præditos esse nemo negaverit propter claros textus. c. 27. § si verò. c. fin. h. t. l. 5. C. de Judic. &c. dein Judex

Judex subdelegatus fit certus per designationem delegati, factam non tam suo, quam primi delegantis nomine. Ad 2. dissimulata reformatione priori dist. Maj. ita concessa est Judicibus Ordinariis, ut excludantur omnes delegati, & pro omni casu, & circumstantiis, in quibus vel ipsum Jus, vel consuetudo, vel permisso ipsius delegantis subdelegationem concedit. N. Maj. ut non excludantur omnes delegati, & in omnibus circumstantiis. C. Ma. Ordinarii quidem Judices delegant suo nomine & jurisdictionem propriam; delegati autem subdelegant nomine primi delegantis & jurisdictionem alienam; & hoc est discrimen inter utrosque delegantes. Porro subdelegatis iterum subdelegandi facultatem non concedo, quia nullum Jus ipsis hoc permittit.

15 Dico 5. Judex delegatus, si recusetur tanquam suspectus, potest totam causam (si alias sit potens subdelegare) subdelegare ante recusationem propositam; non verò, postquam ea proposita est, & causa recusandi fuit pronuntiata iusta; sed tunc amittit omnem jurisdictionem. c. 5. h. t. in 6. si verò causa recusandi fuit proposita quidem ante litem, ad quam delegatus est, contestationem, de ea verò nondum pronuntiatum, potest quidem adhuc subdelegare suam jurisdictionem totam, sed tantum cum consensu recusantis. c. 5. cit. Pronuntiare autem de iustitia cause recusandi Judicem delegatum, vel delegatos, supremi Principis spectat ad arbitros, consensu Partium eligendos. c. 39. h. t. Si verò plures sint delegati cum clausula, si omnes non possint, procedat etiam unus eorum, pronuntiare pertinet ad condelegatum. c. 4. eod. in 6. Si autem recusetur delegatus inferioris, v. g. Episcopi, vel alterius Judicis Ordinarii, non opus est arbitris, sed de causa suspicionis cognoscit & pronuntiat delegans, & quando recusat Vicarius Generalis, ipse Episcopus. c. 4. cit. Hac procedunt, si delegatus recusetur ut suspectus; quia v. g. uni parti litigantium est nimium conjunctus familiaritate, amicitia, sanguine &c. aut uni verisimiliter est inimicus. Si enim non recusetur tanquam suspectus, sed solum impugnetur mandatum, & in dubium vocetur ipsius jurisdictio; tunc ad ipsum delegatum spectat cognoscere, num sua sit jurisdictio, ac mandatum delegationis valeat, atque pronuntiare. c. 14. de Rescr. l. 2. C. si contra Jus vel utilit. Interim verò suspenditur ejus jurisdictio, ita ut sine consensu recusantis vel excipientis non possit procedere in causa delegata; donec causa suspicionis fuerit declarata nulla, vel exceptio frustranea.

Dico 6. Officium Judicis delegati consistit insequentibus. 1. teneretur, si una, vel utraque pars litigantium id petat ante litem contestationem, de sua delegatione fidem authenticam facere, vel ostensis litteris Mandati, si sit delegatus Principis. l. 1. C. de Mandatis Principum, vel saltem per testes &c. si sit delegatus inferioris. c. 24. de Rescr. alias acta sunt nulla, neque partes citatæ tenentur comparere. 2. expectare, donec sibi presentatæ sint litteræ delegationis. c. 12. in fine de appell. etiam si fiat, eas

jam esse expeditas. 3. admittere probationes causæ & dilationem ad eas conquirendas necessariam, exceptiones rationabiles, deferre legitimæ appellationi (nisi delegans Princeps velit procedi remota appellatione) cum censendus sit delegans velle observari Juris ordinem. c. 13. h. t. Neque delegans credendus est velle præjudicare juri Partium, præsertim defensionem Naturali. c. 15. eod. 4. observare formam in delegationis mandato præscriptam. c. 22. de Rescr. § l. 5. ff. Mandati, alias procedit nulliter; nisi ex subjecta materia, modo loquendi, stylo & praxi Curiae colligi possit, formam præscriptam non esse substantialem; vel nisi forma præscripta sit etiam Jure Communi non tanquam substantialis, sed accidentalis. v. g. si alicui committatur, ut assistat Matrimonio præmissis de more denuntiationibus; tunc enim valida foret assistentia etiam ommissis denuntiationibus; quia tunc non censeretur nova forma præscripta, sed solum communitio delegati, ut adhibeat illam, quæ & quo modo præscripta est à Jure Communi. Unde si certus locus, vel certum tempus præscribatur in litteris delegationis, delegatus verò illud non observet, acta sunt nulla, nisi partes litigantes communi consensu prorogent Judici delegato jurisdictionem quoad ulterius tempus, vel remotiorem locum, uti possunt. c. 11. §. in nullo de Rescr. in 6. c. 4. h. t. l. 2. ff. de Judic. nisi delegans prorogationem prohibeat specialiter, vel nisi non in favorem Partium, sed in bonum publicum aut Ecclesiæ, fuisset præscriptus certus terminus temporis, aut certus locus. A causa autem ad causam, in mandato non expressam, item à persona delegati ad personam in mandato non expressam (nisi delegatus sit ad universitatem causarum) etiam cum consensu Partium non potest fieri extensio. c. 32. §. c. 40. h. t. sicut tamen communium earum consensu prorogatio quoad locum & tempus fieri potest. §. gratis exercere judicium, & nullum munus à litigantibus acceptare, exceptis esculentis & poculentis, ex mera liberalitate oblati, ac in ea quantitate, ut intra paucos dies absumi possint. c. 11. cit. §. insuper. Siquid aliud acceperit, etiam sponte oblatum, tenetur restituere (post sententiam declaratoriam criminis, non ante) etiam si donans obligationem restituendi remittat. c. cit. §. siquid. Excipe, nisi delegatus in gratiam Partium debuisset facere sumptus. v. g. in iter; tunc enim horum refusionem accipere, imò exigere potest. 6. non assumere Assessorem vel Notarium sine necessitate, ad parcendum sumptibus; si tamen horum aliquis esset necessarius, assumendus est neutri Parti suspectus, & qui moderatò stipendiò, ab utraque Parte solvendò, contentus sit. c. cit. §. assessorem.

Dico 7. Potestas & Officium delegati finitur 18 1. per mortem delegantis, & omnem modum, quo delegans amittit suam jurisdictionem, si res adhuc sit integra, mors publicè nota, & delegans delegavit nomine propriæ personæ. c. 20. §. 30. h. t. l. 6. ff. de Jurisd. l. 58. ff. Mand. quia delegatus totam suam potestatem habet à delegan-

legante, jurisdictionem ipsi communicante. Dixi 1. si res adhuc sit integra, h. e. quando nondum coepta est per actum jurisdictionis, pertinentis ad substantiam judicii, qualis censetur esse etiam sola citatio Partium, probabilius quoque expedita tantum, & mandata, licet nondum intimata. c. 20. cit. Wiestner n. 88. cum aliis à se citatis. Idque probabilius etiam procedit in foro Civili (quamvis non pauci Legistæ velint, primum per litis contestationem rem definire esse integram) quia Jus Civile, ubi ipsum nihil statuit clarè, sequitur SS. Canones. Nec obstat, quod in c. 19. eod. dicatur causa esse coepta per litis contestationem; quia ibi Pontifex se accommodavit ad casum sibi propositum, in quo lis jam fuit contestata ante mortem delegantis, adeoque per hoc non negavit, jurisdictionem delegatam perpetuari per solam citationem. Unde non placet responsio P. Wiestner n. 87. asserentis, dispositionem c. 19. cit. fuisse correctam per c. 20. cit. cum non sit verisimile, Compilatores Decretalium voluisse asserre textum immediate se subsequentes & inter se pugnantes; correctio Juris quoque omni modo evitanda sit. Ex quibus fit, quod non desinat res esse integra per constitutionem Notarii, vocationem testium, designationem loci pro judicio, mandatum descriptæ citatione datum, neque per subdelegationem, seu constitutionem subdelegati; quia isti actus non sunt substantiales judicii, imò nec sunt judiciales. Dixi 2. mors publice nota, sive naturalis mors sit, sive civilis, qua amittitur jurisdictio à delegante; si enim in loco, ubi jurisdictionem exercet delegatus, publice ignoratur mors delegantis, valent acta delegati ob publicum errorem & titulum coloratum. per l. 3. ff. de Off. Prætoris. Dixi 3. delegatus nomine propria persone, non dignitatis, vel auctoritatis Legis: quippe si delegatio facta esset proximè non à persona delegantis, sed vel à Lege, vel à dignitate Principis delegantis, v. g. nomine Sedis Apostolicæ, per mortem delegantis non amitteretur jurisdictio delegati, per c. 5. de Refr. in 6. quia dignitas non moritur. c. 5. cit. uti nec Lex. Cœterum si delegatus inferioris, & non summi Principis, subdelegavit, jurisdictio subdelegati non expirat per mortem subdelegantis, sed primi delegantis; quia provenisse censetur potius à delegante, quam subdelegante.

19 2. Finitur per revocationem delegantis, tacitam vel expressam, re adhuc integra facta. c. 30. de Elect. §. 9. Inst. de Mand. l. 58. ff. de Judic. Imò etiam si res non amplius sit integra. Laym. in c. 37. h. t. n. 4. Wiestner n. 76. Excipitur tamen casus subdelegationis; nam subdelegans non potest validè revocare potestatem alteri ex toto commissam, si subdelegatus negotium jam coepit per citationem, seu si res non amplius est integra. c. 37. cit. §. c. 6. eod. in 6. Revocatio autem debet fuisse intimata delegato, vel subdelegato, in eum modum, ut dictum de Officio Vicarii. n. 9. ad tit. 28.

20 3. Per mortem delegati, etiam re non amplius integra. per c. 14. h. t. ita ut non transeat

officium delegati ad hæredes. c. 42. eod. l. 27. §. 3. l. 57. ff. Mand. si nimirum delegatio fuerit personalis, seu principaliter intuitu personæ facta, uti fieri censetur, quando ipse delegati nomen proprium exprimitur in Rescripto: si verò delegatio sit realis, seu facta intuitu & sub nomine certæ dignitatis aut officii. v. g. hoc modo: tibi, Episcopo Diocesis Augustanæ, committimus hanc causam; cum morte delegati non extinguatur delegatio, sed transit ad successorem. c. 14. h. t. Pariter non extinguatur delegatio per mortem civilem delegati quamlibet, sed tantum per illam, qua propter delictum privatur officio vel dignitate sua, vel qua transferatur ad statum, in quo inhabilis efficitur ad exercendam jurisdictionem. Manet itaque delegatus, si sponte renuntiet dignitati, vel sine delicto deponatur, ipsa verò delegatio intuitu personæ facta sit. arg. l. 2. ff. de Senator.

4. Per lapsum temporis à delegante præfixi, etiam re non amplius integra, nisi Partes suo consensu prorogent tempus. c. 4. §. 24. h. t. Terminus delegationis incipit à die, quo delegatus recepit litteras. c. 12. de Appellat. si nimirum statutus sit per numerum dierum, mensium, annorum: si autem decretus sit ad certum diem vel mensem, v. g. ad Calendas Maij, attenditur dies dati, non recepti Rescripti.

5. Per confederationem negotii quomodo 22 cunque factam, videlicet per compositionem, transactionem, pactum de non petendo &c. & vel maxime per sententiam latam, & executioni datam, vel saltem si executio jam alteri demandata, atque jam coepta sit. c. 9. h. t. quia tunc censetur delegatus functus esse suo officio, si fuit delegatus tantum ad istam causam, in particulari. Excipe eum, qui delegatus est tanquam executor gratiæ, v. g. Beneficialis, qui, etsi temel per errorem fecisset provisionem irritam, non amittit per hoc potestatem exequendi, sed potest facere aliam.

Quæres, an Delegati potestas expiret per sententiam invalidè latam, ita ut eam revocare nequeat, & aliam ferre? R. cum distinctione: si sententia fuit irrita propter non servatam formam Mandati, non expirat, arg. l. 5. ff. Mand. quia delegatus sic ferendo sententiam non est functus suo officio. l. cit. si verò sententia fuit nulla ex alio capite, quia v. g. est lata die festo, vel contra absentem non contumacem &c. expirat; quia tunc suò officio functus est, quamvis malè, per text. & DD. in l. 4. C. quomodo quando Judex. arg. c. 37. §. si verò de Elect. in 6. Oppones: quod nullum est, nullum sortitur effectum: ergo etiam sententia, ex alio capite, quam propter non servatam formam mandati, nulla nullum parit effectum: ergo non terminat potestatem Judicis delegati. R. Diss. Conf. nullum parit effectum respectu Partis, contra quam lata est. C. Conf. respectu delegati, in quo extinguit jurisdictionem. N. Conf.

Reliqua de Judice Delegato.

Sciendum, superesse adhuc decidendum 1. quis delegare. 2. quid 3. cui delegari possit. 4. quid Juris, si pluribus delegetur eadè causa expediti.